

[Ninn-Hansen.]

hensyn til alt, hvad der vedrører statens bygninger.

Dernæst skal jeg gøre en bemærkning om forholdene på universiteterne og de højere læreanstalter. Vi kender jo alle sammen en replik i Henri Nathansens skuespil »Indenfor Murene«, der blev landskendt på grund af en fremragende fjernsynsopførelse for nogle år siden. Den lød i al sin enkelthed: »Lad dog barnet!«

Jeg tror egentlig, at mange har tænkt på den replik igennem det sidste stykke tid. Noget mere tåbeligt end det, man præsterede ved de såkaldte besættelser, er vel aldrig set: ingen faglig baggrund, intet som helst, der kunne motivere de unge menneskers optræden. Men jeg erkender, at der næsten er tradition for her i landet, at man siger, når studenter gør nogle ting: lad dog barnet! Jeg vil endda tilføje, at vi jo er nogle stykker, der er gamle studenterledere, og som i nogle situationer har kunnet glæde os over, at man udviser en sådan tålmodighed. Men vel at mærke over for situationer, hvor man ikke skader andre, hvor man ikke forhindrer, at danske institutioner kan arbejde efter deres formål.

Det, man har gjort denne gang fra små grupper af studenters side, er der ingen undskyldning for, og man kan ikke lade barnagtighederne fortsætte. Det må selvfølgelig være sådan, at de, der ønsker at læse, det store flertal af unge, de, der ønsker at gå til deres eksamener, har krav på det og skal sikres adgang dertil af det samfund, som opretholder og betaler universiteterne. Vi kan heller ikke i et længere tidsrum affinde os med, at vi udbetaler betydelige beløb i gager til lærere og professorer, i støtte til forskellige, der går på læreanstalterne, når man så ikke kan udøve det, man skal, hvad der er meningen med de ydelser, som staten her udbetaler. Derfor kan man selvfølgelig ikke klare en situation ved bare at lade stå til.

Da vi rejste denne forespørgsel, lagde vi i det konservative folkeparti vægt på, at vi fik en tilkendegivelse, som giver den tilstrækkelige klarhed over, at samfundsmagten vil sikre, at tingene fungerer her i samfundet, og at man i tide sætter bom for dem, der modarbejder samfundet. Det var ikke et ønske fra vor side om at demonstrere en særlig opfattelse i form af tilkendegivelser, med det dagsordenskapløb, som jeg synes vi har set alt for meget af.

På den anden side har vi navnlig i de sidste dage fået mangfoldige tilkendegivelser fra mange mennesker her i landet, ikke mindst fra de store grupper af studerende, der ikke vil affinde sig med de tilstande, der hersker i dag, om at medvirke til at sætte tingene på plads. Men jeg siger også udtrykkeligt: medvirke til at sætte tingene på plads.

Vi har også fra anden side fået opfordringer til at tilkendegive noget her i dag. Der er partier her i salen, der endda har været så venlige at foreslå os en udformning til udsendelse over Ritzaus Bureau og lignende, og det er selvfølgelig også en måde, man kan gøre det på. Man kunne måske også tale om det på anden vis, men nu har man altså valgt den fremgangsmåde, og det skal jeg ikke gå nærmere ind på. Det, der er klart fra de partier, der har gjort det igennem at foreslå udformning og meddele det i udtalelser, forstår jeg er, at man siger, at når vi har denne rimelige og rigtige forespørgsel, vi har taget initiativet til, så må det også være rigtigt, at vi tilkendegiver igennem en motiveret dagsorden, hvad det er, folkettinget ønsker af regeringen i denne situation.

Jeg har forstået alle disse tilkendegivelser fra forskellig side på den måde, at man netop betragter regeringen som den myndighed, der skal ordne tingene, at der ikke er noget ønske om – og det ville også være farligt – at folkettinget skal blande sig i administrationsdetaljer, at folkettinget i en eller anden form skal fortælle, hvad det er, landets lovlige myndigheder skal gøre. Vi ved da udmærket, at undervisningsministeren selvfølgelig har ansvaret for de institutioner, der hører hendes ministerium til, og at kulturministeren har det for de institutioner under hans ministerium, hvor man også gennemfører besættelser. Det vil vi gerne tilkendegive.

Vi har altså valgt den fremgangsmåde at tale med den regering, der skal udføre tingene, på forhånd. Vi har fundet det rigtigt, at vi drøftede, hvordan vi kunne gøre det, og vi er derved sammen nået frem til en indstilling, som jeg gerne vil udtrykke i et forslag om motiveret dagsorden, som jeg fremsætter på socialdemokratiets, det konservative folkepartis og det radikale venstres vegne, og som lyder således:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget opfordrer regeringen til at drage omsorg for, at de igangværende besættelser på de højere læreanstalter bringes til ophør,